

Власне кажучи, щороку "Відкриття полювання" буває двічі: першого серпня на птицю, а першого листопада на звіра, але якось уже — так утрадиційнилося, що за урочисте, коли хочете, свято серед мисливців вважається перше відкриття, коли після довгої перерви у вас у руках знову улюблена вами рушниця і ви знову маєте змогу не тільки, сказати би, поповнити свої продовольчі ресурси, не тільки допомогти державі в м'ясозаготівлях, а й задовольнити себе як природознавця, природофіла й спортсмена.

Полювання, як бачите, не якась там легковажна дурничка, не дрібничка, а дуже й дуже поважна справа, особливо для таких громадян, як ми з вами...

* * *

Відкриття...

Скільки турбот, хвилювання, нервозності, доки все в тебе буде в порядку: і рушниця, і набої, і одежа, і рюкзак, — одне слово, все, що потрібно для серйозного, добутливого полювання...

А куди їхати?!

А з ким їхати?!

Куди їхати?!

Ну, як ви одразу зможете вирішити, куди їхати, коли сьогодні вам кажуть:

— Біля Борисполя, на озерах, качви тіїї, ну, як хмари! Повірите, як впливуть, ну, як тої ряски! Одне одного просто давлять. Оце вчора

приїздила звідтам молодиця, так казала, що її свекрові кум його казав, що кумова баба чула од свахи, що та сама бачила, як коноплі мочила, що нема куди через тую качву коноплини ткнути! Поїдемо, га?!

— Поїдемо! Тільки в мене набоїв обмаль!

— А навіщо вам багато набоїв! Та там з одного набою торік по 24 качки били. П'ять набоїв — сто двадцять штук. Самий крижень, майте на увазі. Важка птиця: більш як сто двадцять штук не піднесете!

Завтра ви почуїте:

— Куди на відкриття?

— Думаю до Борисполя.

— До Борисполя? Чого? Хіба на сухому качки плавають?!

— Як "на сухому"?!

— Та там же озера повисихали! Та там за весну й за літо ніхто навіть і не чув, щоб хоч одна закахкала. Ранньої весни прилетіло, було, туди чималенько табунів, покружились трохи й усі на Носівку! Чули про Носівку?!

— Чув.

— Так там з усього Лівобережжя качки ще навесні позбирались. Стихійне нещастя: соняшники всі потолочили. А на луках через гнізда трава не виросла: гніздо на гнізді, траві нема де рости, — не знають колгоспники, чим худобу годувати. Ні, коли вже їхати, то тільки в Носівку!

— Ну! Поїдемо на Носівку! Іще через день:

— Драстуйте! Готові до відкриття?

— Готовий.

— На Яготин?

— Ні, на Носівку!

— Тю! За жабами?!

— За якими жабами?

— Та в Носівці самі жаби! Коли вже їхати, щоб з качками бути, так тільки на Яготин. От там качки...

І т. д. і т. п.

З ким їхати?

Ах, доле моя!

Та хіба ж ість серед мисливців, серед людей, що люблять тихі вечори над озерами, що чують ніжний шелест очеретів, що пам'ятають: "Тихше, тихше, не диши, нас почують комиші...", яким крик бугая на болоті бринить в їхніх вухах, як козловське распроп'яніссіме ля в серці тихомрійної блондинки, а загадковий тихий плескіт на озері в їхнім серці одгукується трепетними переборами, і коли під вербою чи під копицею все вже розказано і настає на хвильку тиша, — обов'язково ту тишу заколише одностайне чарівне:

Зоре моя вечірняя,

Зійди над водою —

хіба ж і серед них людей хоч один, з яким би не можна було поїхати на відкриття полювання?!

...Ну, поїдете ви з Іваном Петровичем...

На зеленому килимі, під задумливою вербою, точитимуться спогади про знаменитого його гордона, — таких псів тепер не буває! — який одного разу став на стойку в густій ліщині на вальдшнепа, та так став, що ніякими свистками, ніякими гудками його не можна було зрушити з тої стойки, довелося його залишити в лісі, бо настала вже ніч, а обставини змусили Івана Петровича на другий день ранком виїхати з того міста. Повернувся він аж через рік, згадав про пса, пішов у ліс, розшукав ті кущі:

— Дивлюсь, стоїть кістяк мого гордона, і стоїть з піднятою правою лапою! От був собака! Мертва стойка? Такого собаки я не бачив! Даси, бувало, в зуби йому записку й гроші: "Джек! Миттю пляшку вина!" За півгодини вже летить з вином. Тільки не можна було більше грошей давати: решту обов'язково проп'ї!

...Десь оддалік дере деркач, б'ї перепел, потім усе затихає, сам кудись провалюючись і бачиш, що там за столом сидить Джек і пропиває хазяїнову решту.

...А як поїдете ви з Петром Івановичем, то він вам розповість, що він більше любить полювати звіра, а птиця це так тільки, за традицією! Петро Іванович — гончатник... І яка в нього і сука Флейта, як вона ганяє! По два місяці вовка ганяла. А спочатку боялась, перший раз як наткнулась на вовка, вискочила на просіку "бліда-бліда, як стінка!" "Чотирнадцять вовків колись за нами з Флейтою гнались!"

— Ну, Петре Івановичу! Невже таки чотирнадцять?!

— Факт! Спитайте Флейту! І обидва сірі! ...Пилип Федорович розповість вам про короткозорого старенького бухгалтера, пристрасного мисливця, жертву фантастичних вигадок усієї компанії, з якою він завжди полював. Ви дізнаєтесь про зайця, який після бухгалтерового пострілу з страшним криком "н-н-няв!" вискочив аж на вершечок телеграфного стовпа, і як переляканий бухгалтер кинув рушницю і, приказуючи "да воскреснет бог", біг три кілометри додому...

— А то, бачте, я сам натягнув на kota заячу шкуру й посадив біля телеграфного стовпа, на дорозі, де мав іти той бідолаха-бухгалтер...

— Та й це ще не все! — додасть Пилип Федорович. — Одного разу ми приколюли шпилькою до вбитого зайця папірця з написом: "За що ви мене вбили?!" та того зайця й посадили під кущем і спрямували на нього короткозорого бухгалтера. — Він — бах! Заїць — беркиць! Підбігаї, а там такий на записці заячий докір! Що сміху було!

...А чи не пореготались би ви з оповідання одного старенького дідуса, як він колись, буди молодшим, не мав рушниці, а завжди додому з качками приходив.

— Як же це так?

— А так! Отам на плесі завжди качки і! От я на острівці перепливу та в очереті й заховаюсь. Знаю-бо, що обов'язково хтось із мисливців туди прийде сидячих бити. Коли так: бачу — підкрадається, підкрадається... Ббах! А я в очереті як закричу "Врятуйте!" Ну, він зразу драпала, бо, думаї, убив когось чи поранив! А я тоді роздягаюсь, качечки позбираю і додому...

...Покотилася зоря. Булькнув у воду водяний щур... Закахкало спросоння криження... Писнула очеретянка... Десь далеко прогук паровик...

Сірії...

— Фіть-фіть-фіть! — прорізало повітря чиря...

— Ббах!

Перший постріл! Полювання відкрито!